

BÁRcsak

Nyitány

1. Maszkbál

Béla- Szép társaság, feszülten oldott hangulat
festett mosoly fedí a sápadt arcokat
Régóta tart a maszkbál
Házmesterlegény a választott király

Vén róka hajszol dörzsölt másnapos csibét
Kóbor kalóz lesi a táncparkett vizét
Mindenkié a maszkbál
A plasztik-taktik banda rivaldafényben áll

Éva- Éjfél után kedvesem, csendben lelépünk
Éjfél után magunkhoz térünk
Levesszük álarcunk, úgy ölelkezünk
Talán ma éjjel még boldogok leszünk

Béla- Páncélt visel szívéen a bús képű lovag

Éva- A csúf boszorkány üdén s lelkesen kacag

Béla- Ez ám a bál, a maszkabál
Éva- Az ördöggel az angyal halálos táncot jár

Béla- A csillagjós kezében kötött életek
Éva- Szemérmes cafka stoppol szakadt lelkeket

Béla- Szédült világ a maszkabál
Éva- A bohóc bánatában saját fejére áll

Béla- Éjfél után, kedvesem, csendben lelépünk
Éjfél után magunkhoz térünk
Levesszük álarcunk, úgy ölelkezünk
S hajnalban foltozzuk gyűrött jelmezünk, mert :

Együtt- Belépni csak előírt álarcban lehet
S boldogtalan, ki végül mégis kint reked
Véget nem ér a maszkabál
Az udvarmester int, s papír konfetti száll

Béla- Sok sima дума, sok- sima- subi- dubi
És én se tudom be- be- be- be- befejezni
(Maximum így, hogy...)

Első jelenet

Béla- Nem hiszem el! Komolyan mondom, hogy nem hiszem el! Ilyen nincs! Nem létezhet, hogy a múltkori után megint megcsináltad! Képtelen vagyok felfogni! Képtelen vagyok!

Éva- Bocsánatot kérek!

Béla- Mért gondolja minden nő, hogy velem ezt meg lehet csinálni?

Éva- Ne haragudj! Bocsánat!

Béla- Ne kérj bocsánatot! Ne kérj bocsánatot! Legalább bocsánatot ne kérj! Haragudni akarok, dühöngeni akarok, tombolni akarok, hogy ne essek össze, és ne vigyen el a mentő! Inkább hallgass! Tűnj el! Ne legyél! Most inkább ne legyél! Elmondtam neked. Kértem. Könyörögtem, hogy szólj, ha késel, vagy nem jössz. De Te nem. És amikor már végre úgy-ahogy túlteszem magam az egészen és megpróbálom menteni a menthetőt, jössz és bekavarsz!

Éva- Segíteni akartam!

Béla- Már megint beszél! Megint beszél! Ne segíts! Gyere időben, és akkor nem kell segítened! Ha pedig késel, várd ki a sorod, de ne segíts!

Éva- Bocsánatot kértem!

Béla- És ezzel minden el is van intézve! Úgy tudjátok ezt mondani, mintha hegyeket kellett volna elmozdítanotok! Bocsáss meg! És én vagyok a világ legnagyobb bunkója, ha nem omlok rögtön a nyakatokba!

Éva- Mért, mit kellene még tennem!

Béla- Befogni a szádat! Hallgatni! Kussolni! Elsüllyedni! Eltűnni az életemből!

Éva- Ne kiabálj velem!

Béla- Kivel kiabáljak? Ki a fészkes fenével kiabáljak?

Éva- Mindegy, csak ne velem!

Béla- Nem kiabálhatok a pincérekkel, nem ők tépik az idegeimet!

Éva- De nem is én!

Béla- Hát ki az isten, mi?

Éva- Mért mindig velem üvöltesz, amikor a feleséged nem hagyja magát ... Bocsáss meg! Ne haragudj! Ne haragudj! Ne haragudj!

Béla- Nem haragszom. Úgy kell nekem.

Éva- Bocsáss meg!

Béla- Mit bocsássak meg? Hogy te vagy az egyetlen ember, akivel még néha egy jót üvöltözhetek? Néha megérdemelném, hogy valaki jól szájon vágjon. De már az sincs. Senki sincs.

Éva- Mért mindig azt bántjuk, akit szeretünk?

Béla- Valakit csak kell. Valakibe csak bele kell rúgni. Még kutyám sincs.

Éva- Nekem van. Tacskozó. Olyan gyors, hogy sosem találom el.

Béla- Meg kell előtte kötni.

Éva- Ne vegyél kutyát.

Béla- Na szedd össze magad. Hogy nézel ki? Mit csináltál a sminkeddel?

Éva- Szeretlek.

Béla- Hé-hé-hé! Csak semmi érzelem! A színész tartogassa az érzelmeit a színpadra! Kurvák vagyunk, ha nem tudnád! Kurvák! Igaz a jobbikból, de ezt kevesen tudják rólunk. Na, gyerünk! Vakolj újra! Mi jön most?

Éva- Egy régi dal.

Béla- Jó, de melyik?

Éva- Hülye! Az a címe! Egy régi dal.

Béla- Na szépen nézünk ki! Sőt! Szépen nézel ki! „Elmúlik a nyár, a szerelem, „

Tök olyan mintha ezeket a kisírt szemeket a számhoz sminkelted volna.

Éva- Mindjárt összekapom magam.

Béla- Ne cseréljünk?

Éva- Mit akarsz énekelni?

Béla- A hová tűnteket.

Éva- Az is az én számom.

Béla- Vajon miért? Akkor énekeld Te.

Éva- Menni fog.

Béla- Rendben. Csak segíteni akartam.

Éva- Hagyd ezt abba, kérlek. Elrontom az estédet, vérig sértelek, és még Te akarsz segíteni nekem!

Béla- De én kezdtem el üvöltözni veled!

Éva- Nagyon kérlek, ne csinálj a büntudatoddal még nagyobb büntudatot! Mára elég volt.

Béla- Ahogy akarsz. Ejtsük a témát. Azt azért megkérdezhetem, hogy még is hol voltál?

Éva- Ne akard tudni.

Béla- Mért?

Éva- Ne akard tudni.

Béla- De hát még is... Hátha akkor megérteném...

Éva- Ideges lennél.

Béla- Ennél jobban?

Éva- Lehet, hogy őrvöngénél is.

Béla- Azon már túl vagyok.

Éva- Te akartad: telefonáltam.

Béla- Mit csináltál?

Éva- Felhívott a Kati és elbeszélgettük az időt!

Béla- Hogy lehet egy fellépés előtt elbeszélgetni az időt?

Éva- Ugye, mondtam.

Béla- Nem. Egyáltalán nem vagyok a szokottnál idegesebb. Sőt, szinte nyugodt vagyok, csak felmerült bennem a kérdés, hogy ha tudod, hogy fellépésed van, hogy várnak rád, akkor hogyan lehetséges még is, hogy te ahelyett, hogy mindent elkövetnél, hogy időben megjelenj, hosszas távközlési kommunikációba bocsátkozol?

Éva- Magam sem tudom. Valahogy olyan szétszórt vagyok mostanában.

Béla- Mostanában? Beszéljünk az időjárásról.

Éva- Az jó, vele is arról beszéltünk! Megfigyelted, hogy milyen hülye telek vannak mostanában? Szinte alig van hó. Még fagy is ritkán. Az ősz is egészen bolond. Hányszor van úgy, hogy a vénasszonyok nyara sokkal melegebb, mint mondjuk az egész augusztus. Tavaly is tökre elkezdett minden rügyezni, mintha tavasz lenne. Szegény növények nem értették a világot. Úgy sajnáltam őket. Olyanok voltak, mint én. Olyankor virágoztak, amikor nem kéne, amikor meg... Rosszul vagy? Igyál egy kis vizet.

Béla- Semmi baj.

Éva- Felhúznád? Hol tartottam? Ja, igen, a virágok. Mindegy is. Aztán itt van az eső is. Mit csinálsz?

Béla- Beletörtem a kulcsot a fiókba.

Éva- Miért?

Béla- Hogyhogy miért? Mert ehhez volt kedvem. Reggel mikor felkeltem, mondtam is magamnak: Béci! Este a bárban ugyan törd már bele a kulcsodat a fiókod zárjába, mert e nélkül szart sem ér az élet!

Éva- Néha megijesztesz.

Béla- Mivel?

Éva- Nem tudom. Talán attól félek, hogy addig bohóckodsz, míg egyszer úgy maradsz.

Béla- Mennyivel könnyebb lenne úgy az élet.

Éva- Mennyivel unalmasabb!

Béla- Úgy szeretnék már egy kicsit unatkozni.

Éva- Nem tudlak elképzelni.

Béla- Unatkozás közben? Ülnék a kandalló előtt egy nagy süppedős fotelban, kortyolgatnám a teámat, és csak nézném a lángokat, órákon át.

Éva- Aztán megjönnék, üvöltöznél velem, és együtt késnénk le a fellépést.

Béla- Furcsa, de az unalomról szóló álmaimban te nem szerepelsz. Csak olyan dolgok, amik csendesek, és a végletekig harmonikusak.

Éva- Hé-kás! Ébresztő! A kandallóba lóg a kezed!

Béla- Adj egy hajcsatot!

Éva- Ott van a tálkában. Kell a kefe is?

Béla- Nem. Az nem fér bele a kulcslyukba!

Éva- Bocs!

Béla- Ne kérj bocsánatot! Ne kérj bocsánatot!

Éva- Bocs! Vagyis ne haragudj, nem kérek bocsánatot!

Béla- Semmi baj, mind a kettőnknek nehéz napja volt.

Éva- Hogy érted ezt?

Béla- Semmi csak úgy mondtam...

Éva- Beszéltél Tibivel?

Béla- Nem. De. A francba...

Éva- Szóval ezért voltál annyira kibukva? Azt hitted, hogy csináltam magammal valamit!

Béla- Mi a fenére gondoltam volna? Az az idióta egy félórája volt itt. Azt mondta, rémes állapotban voltál mikor eljött Tőled. A taxist, akit érted küldtem, nem engedted be. Nyilván azt hitted Tibi jött vissza. A telefon foglalt volt, azt hittem félreraktad. Már épp a rendőröket akartam kiküldeni. Erre kiderül, hogy csak telefonálgattál.

Éva- Te édes maflám! Hát nem tudod, hogy én bármelyik férfiért képes vagyok fogyni tíz kilót, de még nem született meg az, akiért ártani tudnék magamnak? Olyan kis hülye vagy!

Béla- Megijedtem!

Éva- Hányadik szakításomat is éled meg? Öt? Hat?

Béla- Ötven? Hatvan?

Éva- Igazán lehetne már gyakorlatod.

Béla- Nem lehetne inkább valami másban?

Éva- Lehetne, de Te mindig elpuskázod.

Béla- Tudod, hogy imádlak, de...

Éva- De a feleségedbe viszont szerelmes vagy. Téma lezárva. Az élet szép és nem lettem öngyilkos. És ha ez megnyugtat, miattad se leszek.

Béla- Kösz.

Éva- Mondd csak, mért van az, hogy amikor összejövök egy pasival, te mindig úgy örülsz, mint akinek kihúzták a lottón mind az öt számát, amikor meg szakítok, úgy nézel ki, mint aki rájön, hogy elfelejtette a szelvényt feladni?

Béla- Talán tudat alatt így szeretnék tőled megszabadulni.

Éva- Kár, hogy most nem viccelsz.

Béla- És most min borult ki a bili?

Éva- Semmin. Csak már egyszerűen az idegeimre ment. Elég volt. Nem mindenki születik ilyen kedves, türelmes, megértő baromnak, mint te vagy.

Béla- Na, gyerünk, csapjunk a lovak közé, mert még lemaradunk a saját sikerünkről.

Éva- Ölelés?

Béla- Ölelés. (megölelik egymást) Ügyes légy. (megcsókolja Éva homlokát)

2. Hová tűntek

Éva- Emlékszel-e még a régi házra?
Hol együtt voltunk kócos gyermekek.
Én elloptam egy egész üveg lekvárt,
és titokban együtt ettem meg veled.

Emlékszel-e még a mi utcánkra?
A sarkon volt egy kopott kis mozi.
Hol egyszer megnéztünk egy szerelmes filmet,
és megpróbáltuk eljátszani.

Hogy háború van, s kigyulladt a házunk,
s te ájultan a tűzön átviszel.
És megesküdtél a lépcsőházban állva,
hogyha nagy leszel majd, feleségül veszel.

Hová tűntek, mondd, azok az évek?

Hová lettek a szép ígéretetek?
Ha találkozánk, már meg sem ismernélek.
De néha még álmodom veled.

Emlékszel-e még az iskolánkra?
Vártál rám, a tanítás után.
De nem mentem veled a cukrászdába.
Azt hiszem, féltékeny voltál rám.

És emlékszel, mikor világgá mentünk?
Mert túl nagy volt otthon a fegyelem.
Késő éjjel vittek vissza minket,
és egész úton fogtad a kezem.

Hová tűntek, mondd, azok az évek?
Hová lettek a szép ígéretetek?
Ha találkozánk, meg sem ismernélek.
De néha még álmodom veled.

És emlékszel-e még a régi nyárra?
Együtt voltunk lenn a tóparton.
Találtunk egy gyűrűt is a vízben.
Hogy mikor veszett el, azt már nem tudom.

És este tüzet raktunk lenn a kertben.

Hozzád bújtam s átöleltelek.
És azt ígértem meg a csillagfényben,
hogy tiéd leszek majd egyszer, - egyszer, ha nagy leszek.

Hová tűntek, mondd, azok az évek?
Hová lettek a szép ígéretetek?
Ha találkozoznánk, meg sem ismernélek.
De néha még álmodom veled.

Második jelenet

Éva- Na ez is megvolt! Nem mondom, hogy széttépik a házat, de volt már rosszabb esténk is. Igaz, jobb is. Emlékszel arra a szilveszteri bulira Vásárhelyen? Volt egy arcod, amikor megláttad a kocsmát. Aztán meg alig akartak elengedni minket akkora siker volt. Jól is fizettek... Mi van?

Béla- Semmi. Leveled jött!

Éva- Levelem? Itt volt?

Béla- Itt.

Éva- Mondott valamit?

Béla- Csak beadta és már ment is.

Éva- Egyedül volt?

Béla- Na, mi van, mégsem olyan egyszerű ez a dolog?

Éva- De. Egyszerű. Egyedül volt?

Béla- Egyedül. Elmondod végre?

Éva- Semmi különös. Ő megcsalt, én meg kirúgtam! Ennyi.

Béla- Ennyi?

Éva- Ennyi.

Béla- Nem úgy tűnik. Szóval?

Éva- Most mit akarsz hallani?

Béla- Az igazat.

Éva- Azt még én sem tudom.

Béla- Szereted? Még mindig szereted? Olvasd el!

Éva- Nincs mit elolvasni.

Béla- Hogyhogy?

Éva- Tudom, mi van benne.

Béla- És ha rosszul tudod...

Éva- Nézd meg!

Béla- Én?

Éva- Nézd csak meg!

Béla- Pénz?

Éva- Kölcsön adtam neki, hogy meg tudja javíttatni a kocsiját. Most visszaadta.

Béla- Sajnálom.

Éva- Én is. Évek óta az első volt, akivel tényleg együtt tudtam volna élni. Pedig a nyáron megkérte a kezem. Lehet, hogy hozzá kellett volna mennem?

Béla- Nem lehet visszacsinálni? Mással is előfordul, hogy... Nem kellett volna mindjárt kirúgni!

Éva- Nem is rúgtam ki macikám. Aranyos vagy, hogy mindent elsőre elhiszel nekem, de nem én rúgtam ki. Ő lépett le. Szépen elegánsan fogta a cókmókját, és lelépett. De ne félj attól, hogy nem találkoztok többet! Az új nője itt pincér a bárban.

Béla- Micsoda?

Éva- Az a magas vörös, a földig érő póthajával és a kétméteres műkörmökkel.

Béla- Detti?

Éva- Detti? Ica az, szívem. Ica. Kocsis Ica. Csak manapság már a pincéreknek is művészneve van.

Béla- Ez örület. És mikor jöttek ezek össze?

Éva- Mit tudom én. Biztos két üveg Dréher között a mosdóban. A hülye fejemmel azt hittem, miattam jár le. Még meg is voltam hatódva. Én ökör! Még a számláját is én fizettem. Tulajdonképpen finanszíroztam az ismerkedésüket. Még a borraivalót is én adtam!

Béla- Utálod?

Éva- Csak szeretném. Túlságosan beleéltem magam. Ha még egyszer megkért volna, biztosan igent mondok.

Béla- Lehet, hogy jobban jártál így.

Éva- Hát persze. Ez a magányos nők állandó vigasza. Lehet, hogy jobb egyedül telesírni a párnádat éjszakánként, mint hallgatni valaki horkolását. Lehet, hogy jobb egyedül kihűlt pizzát rágcsálni a karácsonyfa alatt, mint egész nap sütni-főzni, és söröket bontogatni egy férfinak. Lehet, hogy nincs is jobb dolog a világon a testvéred gyerekeinél, hiszen akkor hintáztathatod őket, amikor akarod, és még sincs az a sok macera, a szülés körül. Lehet, hogy a magányt, pont NEKED, egyes-egyedül NEKED találták ki a világon, hát akkor miért nem vagy hajlandó örülni neki?! Mért nem? Mért nem? Lehet, hogy jobban jártam. Hát persze. Csak hogy én szeretnék már egy kicsit pórul járni. Harminc éves vagyok, és a leghosszabb kapcsolatomban is csak fél év volt!

Béla- És a Gábor?

Éva- Őt nyolc éve ismerem, de soha nem voltunk együtt többet három-négy hónapnál.

Béla- Azt viszont kipróbáltátok vagy ötször!

Éva- Hétszer.

Béla- Hétszer. Már meg is van a nyolc év... Vele mi van?

Éva- Megnősült.

Béla- És nem téged vett el.

Éva- Na, az viszont tényleg szerencse!

Béla- Találkoztok még?

Éva- Persze. A barátság megmaradt. Voltam is már náluk. Azaz voltunk Tibivel. Nemsokára jön a gyerek is. Szépen élnek. Igaz, ők is ezt gondolhatták rólunk.

Béla- Én is ezt gondoltam.

Éva- Mint ahogy rólatok is ezt gondolja mindenki.

Béla- Ne váltsunk most témát. Ha jól tudom most te vagy a terítéken.

Éva- Éljen a szado-mazo élvezboncolás! Magamat már unom. Te jössz!

Béla- Rólam mindent tudsz.

Éva- Semmi változás?

Béla- Mi volna? Nem én vagyok a béke akadály.

Éva- Béke? Ha jól tudom, nem a békéről van itt szó.

Béla- Már rég nem tudom, hogy miről is van itt szó. Én csak pedálozok, de már azt sem tudom, hogy hova. Lassan már azt se tudom követni, hogy ki miért haragszik a másikra, vagy mért van megsértődve. Hidd el, semmi mást nem szeretnék, mint átölelni a feleségem és két napig el sem engedni. Valahogy hiszek az érintés hatalmában. De egyszerűen nem férek hozzá a családjától.

Éva- Mi a fenének kellett nektek összeköltözni?

Béla- A szüleivel? Nem tudom. Jött a gyerek, és ők azt ígérték, hogy így könnyebb lesz. Hát nem lett. Sose felejttem el: két héttel a szülés után anyósom fél óráig üvöltött Edittel, hogy ha már náluk lakunk,

igazán rendet tarthatna a konyhában. Attól kezdve én takarítottam a fél lakást. Átrendeztem a garázst, és nyírtam a füvet.

Éva- És mért ez a múlt idő? Most ki csinálja?

Béla- Nem tudom. Szarok rá. Sokat dolgozom, alig vagyok otthon. És feltűnően nem hiányzom senkinek.

Éva- Mi bajuk veled?

Béla- Azt se nem tudom. Talán aránytalanul kevés hozzájuk a jövedelmem, vagy nem megy a szemem színe a tapétához, vagy mit tudom én! Nőnek nem udvaroltam annyit egész életemben, mint nekik, de hasztalan. Talán túl nagy bennem a megfelelési kényszer? Legújabbban azzal álltak elő, hogy hagyjam abba a színházat, és szálljak be hozzájuk az üzletbe.

Éva- És Edit?

Béla- Azt hiszem, neki nincs önálló véleménye. Ha velük van, nekik ad igazat, ha velem, nekem. Sose tudom, hogy mire megyek haza.

Éva- Ilyen gőgösen nem lehet megfelelni.

Béla- Milyen gőgösen? Ki a gőgös? Hol vagyok én gőgös? Én csak azt szeretném, ha saját családom lehetne, amiben ne adj isten, én vagyok a családfő, és nem az apósom! Mi ebben a gőg?

Éva- Hát nem tudom, de elég erőszakosan hangzik.

Béla- Gőgös és erőszakos?! Te nem tudod, hogy miket beszélsz!

Éva- Lehet. De az is lehet, hogy Te se. Valami hülye pozícióharcba vagy belekövülve, aminek semmi köze se családhoz, se szeretethez. Ahhoz a legkevésbé. Te családot akarsz, vagy birodalmat? Ha így folytatod, a végén még megkoronázod magad. Szeretsz te egyáltalán bárkit is magadon kívül?

Béla- Szerintem egy párkapcsolat alapja, hogy az ember először képes legyen magát szeretni.

Éva- Mindennek ez az alapja. De az alapok szart sem érnek, ha nincs felettük tető!

Béla- Te titokban filozófia szakra jársz?

Éva- Nem, csak sokat beszélgetek veled. Megfigyelted, hogy az ember a másik életét sokkal tisztábban látja, mint a sajátját? Én az enyémben nem találok a helyem, te a tiédben. Hol a megoldás?

Béla- Költözzünk össze.

Éva- Majd akkor szólj, ha komolyan gondolod.

Béla- Te ijednél meg a legjobban.

Éva- Nem tudom. Lehet. De cőreszre nem veszünk fel előleget.

Béla- Néha, komolyan mondom, nem is tudom, hogy mit akarok. Csak nézek ki a fejemből, és pislogok, mint egy másnapos szemafor. Ilyenkor az az érzésem, hogy eltévedtem valahol a forgatagban. Eltévesztettem a házsámot. Nekem nem is itt kéne lennem. Én nem ide akartam születni, de már arra sem emlékszem, hogy hova is. Itt állok egyedül, egy idegen bolygón.

Éva- Szép kis csapat vagyunk, mondhatom. „Magányos szívek klubja.”

Béla- Na jó, mielőtt még teljesen elmerülnénk a csoportos önsajnálásban, megmártózzom az én kis közönségem szeretetében, és elvándorzom egész a bárpultig. Iszol valamit?

Éva- Nem, kösz.

Béla- Bocsáss meg, de a tömény lélekvájkálás után, valami egész más töményre vágyom. Kérsz valamit?

Éva- Nem, és jó lenne, ha te se innál!

Béla- Muszáj lesz, ha ma még dolgozni, és nem zokogni akarok. Megígérem, hogy csak egy kicsit iszom. Te? Senki többet harmadszor? Na, jó légy, ne menj sehova, mindjárt itt vagyok!

3. Mit tehetnék érted...

Éva- Én nem születtem varázslónak, csodát tenni nem tudok,

És azt hiszem, már észrevetted, a jó tündér sem én vagyok.

De ha eltűnne az arcodról ez a sötét szomorúság,

Úgy érezném, vannak még csodák.

Mit tehetnék érted, hogy elűzzem a bánatod,

Hogy lelked mélyén megtörjem a gonosz varázslatot?

Mit tehetnék érted, hogy a szívedben öröm legyen?

Mit tehetnék, áruld el nekem.

Nincsen varázspálcám, mellyel bármit eltüntethetek

És annyi minden van jelen, mit megszüntetni nem lehet

De ha eltűnne az arcodról ez a sötét szomorúság,

Úgy érezném, vannak még csodák.

Mit tehetnék érted, hogy elűzzem a bánatod,

Hogy lelked mélyén megtörjem a gonosz varázslatot?

Mit tehetnék érted, hogy a szívedben öröm legyen?

Mit tehetnék, áruld el nekem.

Nincsen hétmérföldes csizmám, nincsen varázsköpenyem

Hogy holnapra már máshol leszünk, sajnós, nem ígérhetem.

De ha eltűnne az arcodról ez a sötét szomorúság,

Úgy érezném, vannak még csodák.

Mit tehetnék érted, hogy elűzzem a bánatod,

Hogy lelked mélyén megtörjem a gonosz varázslatot?

Mit tehetnék érted, hogy a szívedben öröm legyen?

Mit tehetnék, áruld el nekem.

Mit tehetnék, áruld el nekem.

Hát mit tehetnék, áruld el nekem

(Színpad)

04. Bródy János - Vásárhely

Béla- Vásárhely fölött az ég
se nem tiszt,a se nem kék
Az utcákon a szél az úr
lombokat tépáz vadul

Elment az én kedvesem
Vissza nem jön már sosem
Idegen földön ha jár
otthonára nem talál

Vásárhelyi éjszakák
Túlfűtött, bezárt szobák
Ég a gyertya lángja, ég
Gyenge fénye nem elég

Gyökér, lomb és száraz ág
Háromféle valóság
Ki háromból csak egyet lát
Nem látja a fát magát

Harmadik jelenet

Éva- Jézusom! Mi történt Veled? Hogy nézel ki?
Béla- Látnád a kamiont! Egy karcolás sincs rajta.
Éva- Karamboloztál?
Béla- Mivel? Nincs is kocsim. Az apósom ragaszkodott hozzá, hogy adjam el. Biztos szégyellte az öreg tragacsomat az új háza előtt.
Éva- Ülj le! Ülj már le! Ez borzasztó csúnya!
Béla- Persze, hogy az! Próbáltál már a homlokoddal eltolni egy kamiont?
Éva- Elütött?
Béla- Nekimentem. Lendületből.
Éva- Hogyan?
Béla- Elgondolkodtam.
Éva- Az úttesten?
Béla- Nem az életemen. Ja, úgy! A járdán. Nyilván áruszállítás volt.
Éva- Hogy lehet annyira elgondolkodni, hogy ne vegyél észre egy böhöm nagy kamiont?
Béla- Mikor Firenzében voltunk nászúton, ezen annyira elgondolkoztam, hogy egy hét alatt sem találtam meg a Ponte Vecciot!
Éva- A Ponte Vecchio Velencében van.

Béla- Akkor azért? Már reggel éreztem, hogy ez nem lesz az én napom. Jobb lett volna ágyban maradni. Ehelyett összetörtem a kedvenc teáskannám, leforráztam a nagylábujjam, szétkentem egy teljes pelenka tartalmát az egyetlen normális nadrágom fenekén, beszélgettem egy félórát az apósommal, mely beszélgetés során kétszer én is szóhoz jutottam,- történetesen valami olyasmit mondtam, hogy: hogyan, és persze, de lehet, hogy fordítva,- majd a nap megkoronázásaként ájultra fejeltem egy közúti szállítójárművet. Itt állok. Romokban a magánéletem, az egzisztenciám, a fizikumom. Hurrá! Előttem az élet!

Éva- Hozok jeget.

Béla- Jó, csak önts köré két deci Whiskyt.

Éva- Muszáj lejegelni, különben akkora szarvad nő, hogy nem tudod visszatenni a kalapod.

Béla- Az én szarvam nem ettől függ.

Éva. Mért, mi van?

Béla- Semmi. Hülyéskedek.

Éva- Ha még van erőd hülyéskedni, nem lehet túl nagy baj.

Béla- Ha egyszer majd a ravatalon fekszem, óvatosan nézz bele a koporsóba, sose lehet tudni, ott mit találok ki.

Éva- Legalább ezt szorítsd rá!

Béla- Merőkanál? Minek hordasz Te kanalat a táskádban?

Éva- Önvédelmi célokból.

Béla- Értem. Ha valaki csúnyán néz rád, hirtelen kikanalazod a szemét. Szexuális zaklatónak esetleg váratlanul főzöl egy levest. Au!

Éva- Lökött barátnak visszanyomom a púpot a fejébe!

Béla- Fáj!

Éva- Úgy kell neked, máskor legalább kétszer is meggondolod, hogy mit fejelsz le!

Béla- Mért nem hordasz magadnál gázspray-t?

Éva- Púpra?

Béla- Önvédelemre.

Éva- Engedély kell hozzá.

Béla- Kérd meg.

Éva- Mit?

Béla- A kezem!

Éva- Megbocsáss, de nem úgy szokás, hogy a férfi kéri meg a nő kezét?

Béla- Becsuktad a kezem a fiókba!

Éva- Ja! Bocs! Minek nyúlkálsz?!

Béla- Lassan egy centiméter hely sincs rajtam, ami ne fájna!

Éva- Úgy látszik, tényleg jobb lett volna, ha ma reggel föl se kelsz. Nagyon fáj?

Béla- Az idegrendszerem már képtelen új fájdalom ingereket feldolgozni. Azt hiszem, a következő műsorunkba beteszek egy fakír számot. Ne! Kérlek, ne! Csak segíteni ne próbálj! Van már így is elég bajom. Tuti, hogy a színpadon vagy egy hangfal fog rám dőlni, vagy megráz a mikrofon. Ne gyere közelebb! A helyemre találok egyedül is. Ja, ez a tied!

Éva- Mi ez?

Béla- Csoki fagyi.

Éva- Hideg.

Béla- Ha meleg lenne, kakaónak hívnák

Éva- Nem is rossz ötlet, rakassuk be a mikróba!

Béla- A palacsintát meg a mélyhűtőbe. Mi lenne, ha egyszer valami úgy lenne jó neked, ahogy van?

Éva- Megállna a világ, és többé nem fejlődne semmi.

Béla- Tehát a világ, csakis és kizárólag a te hisztijeid miatt megy előre. Adj egy hajcsatot, megint beletörtem!

Éva- Ha az ősember megelégedett volna a nyers hússal, ma nem ismernénk a mikro sütőt. Meg a fritőzt.

Béla- Meg a villanyborotvát.

Éva- Azt se! Hogy jön ide a villanyborotva?

Béla- Ha nem tudom kinyitni a fiókot, sehogy. Minden borotválkozó cuccom benne van.

Éva- Neked ez a kulcstörés valami hobbi, vagy csak így vezeted le a fölös energiáidat?

Béla- Mindjárt jó lesz.

Éva- Szerintem egy pszichiáter jót csemegézne rajtad. A kulcs ugye az otthon, a család szimbóluma. Na, már most, a kulcs zárba törése egyfajta törést jelezhet a családi életedben. Ugyanakkor érdemes figyelembe venni azt is, hogy az ajtó, - jelen esetben: fiók, - ezáltal zárva marad. Tehát elképzelhető, hogy tudat alatt így akarsz megakadályozni, hogy kinyíljon valami, vagy a felszínre kerüljön. Esetleg magát a kapcsolatot akarsz így, - bár elég drasztikus módon, - megőrizni, zárva tartani.

Béla- A hajcsat is beletört.

Éva- Ne hívjunk még is inkább szakembert?

Béla: Pszichiátert?

Éva- Lakatost.

Béla- Lehet, hogy ma inkább a borostás férfi szexuális vonzerejére apellálok.

Éva- Hagyd a fenébe! Aki ezzel a kék folttal a fejedben nem szeret beléd, annak a borosta se segít!

Béla- Edit régen szerette, ha borostás voltam. Ma már mindegy neki.

Éva- Próbáld meg a magad életét élni, hátha akkor neki is könnyebben fog menni rátalálni a sajátjára. Először is, légy borostás, vagy borotválkozz meg, amikor neked jólesik.

Béla- Most jól esne! A sminkem is benne van!

Éva- Minek? Ennél színesebbet úgy se tudnál festeni!

Béla- Marha vicces. Adj egy kis alapozót!

Éva- Itt van. De ne törd bele a zárba.

Béla- Ez ma nem az én napom.

4. Zárt osztály

Béla- Én úgy születtem meg akár egy vicc.
Egy házi bálon felszakadt a slicc.
Kibújtam én poénból, bár nem ez volt a cél,
De vissza már hiába küldenél.

A gyermekágyamról letört a rács,
Az volt ám a szörnyű koppanás.
Csak meg akartam nézni, hogy mi van odalenn,
Azóta furcsán szédül a fejem.

Hát így élünk mi együtt annyian,
E házban hol jelenleg béke van.
Ki tisztességtudó és jól viselkedik,
Azt néha napján kiengedik.

Az osztályt nem tudom felejteni,
Hol megtanultam, jelenteni.
Szasztár klassza tricat tri ucsenyika,
A cuszvujet az édesanyuka.

Én azt hittem Napoleon leszek,
De Záhonymál kifújt a hadsereg.
Bár szégyen volt, de hasznos a visszafordulás,
Azóta mondják, engem véd a rács.

Hát így élünk mi együtt anyyan,
E házban hol jelenleg béke van.
Ki tisztességtudó és jól viselkedik,
Azt néha napján kiengedik.

Én azt hittem, hogy normális vagyok,
Csak megbolondultak az ápolók.
Kényszerzubbonyt kötnek és mellém fekszenek,
S még azt kérik, hogy értsem őket meg.

Hát így élünk mi együtt anyyan,
E házban hol jelenleg béke van.
S a béke ugyebár mindennél többet ér,
Még annak is ki zárt osztályon él.

Negyedik jelenet

Béla- Mi történt ott kint?

Éva- Mért, mi történt?

Béla- Én is ezt kérdem! Mikor jöttél még nem volt semmi?

Éva- Mi kellett volna legyen?

Béla- A fél bár úszik valami ragacsos szutyokban, aminek a közepén ott ül ez a Detti lány, arcába ragadt műhajjal, mintha épp most köpte volna ki valami hatalmas, nyáladzó, gusztustalan állat, és ketten kötözik a kezét.

Éva- Ne mondd!

Béla- Te voltál?

Éva- Én?

Béla- Te voltál. Mit csináltál szegénnyel?

Éva- Tüzet adtam neki.

Béla- ?

Éva- Nem volt gyufája, én meg tüzet adtam neki. Tehetek én róla, hogy ez a vacak gyújtó ilyen nagy lánggal ég? És ezek az idétlen műkörmök is olyan könnyen lángra kapnak!

Béla- Szűz Máriám! Felgyújtottad? Tudod, hogy Európában több száz éve nem égetnek boszorkányokat? És mi ez a ragacs?

Éva- Banán turmix.

Béla- Az meg minek kellett?

Éva- El akartam oltani, de csak egy üveg vodka, meg a turmixgép volt elérhető közelségben. Választanom kellett.

Béla- Ha rosszul döntesz, ma este már az előzetesben üldögélhetnél.
Persze, ez még így sincs kizárva. És mitől lett turmixos a feje?

Éva- Hát, ahogy el akarta fújni a lángot, én meg szemből...

Béla- Téged kéne megégetni! Szörnyű vagy. És utána még fel is lökted?

Éva- Nem. Az nem én voltam. Teljesen magától csúszott el. Esküszöm!
Amikor megpróbálta elkapni az állófogast.

Béla- Milyen állófogast?

Éva- Amit felborítottam a turmixgép zsinórjával.

Béla- Na jó. Most szépen kimegyünk, és megpróbáljuk a dolgokat rendbe hozni.

Éva- Ne fáradj! A dolgok már rendben vannak.

Béla- Hogy hogy?

Éva- Tegnap haza költözött.

Béla- Tibi?

Éva- Nem a Dalai Láma.

Béla- Hová? Tibetbe?

Éva- Úgy tűnik, ennyi volt ebben a kapcsolatban.

Béla- Egy hét?

Éva- Három nap. Másik négy a büntudat.

Béla- Nehezen követem ezt a felgyorsult világot. És simán
visszaengedted? Úgy értem, hogy semmi huzakodás vagy valami?

Éva- Minek. Megbánta. Nekem ennyi elég.

Béla- És akkor most meg már minek kellett ezt a szegény kislányt így
lelakni?

Éva- Te teljesen félreérted a helyzetet. Véletlen volt. Csupán egy
szerencsétlen véletlen.

Béla- Hát persze. Véletlen. Nem szeretnék véletlenül az utadba kerülni.

Éva- Kicsi is rá az esély.

Béla- Na, gyerünk! Nyomás bocsánatot kérni!

Éva- Már megpróbáltam, de lefogtak.

Béla- Tiszta diliház! Tíz éve ismerlek, de most az az érzésem, ma látlak először.

Éva- Már megérte bejönnöd.

Béla- Meg. Még szerencse, hogy nem voltak vendégek.

Éva- Akkor még voltak. Ők fogtak le.

Béla- Szűz Mária édesanyám! Drága jó Istenem! Hát mit vétettem én ellened, hogy ezt érdemlem? Tudod, hogy a színházi fizetésből nem lehet megélni. Olyan jó kis meló volt ez, mért kell most még ezt is elvesztenem?

Éva- Semmi gond. Bent volt Imi a tulaj, mindent elrendeztünk. Holnaptól már nem dolgozik itt a lány.

Béla- Ezt nem hiszem el. Én csak álmodom. Vagy a téboly szele legyintett meg? Mondd, hogy nem igaz!

Éva- ?

Béla- Nem elég, hogy megaláztad, összetörted, beáztattad, felgyújtottad, még ki is rúgattad?

Éva- Csak átteszik egy másik helyre! Még egy kis fizetésemelést is kisírtam neki.

Béla- Az az érzésem, hogy az agyam végképp felmondta a szolgálatot.

Éva- Mért? Én igazán...

Béla- Ne-ne! Ne-ne! Ne folytasd! Ha még valami kiderül, én öngyilkos leszek!

Éva- Ne hisztériázz már! A dolgok a lehető...

Béla- Nem figyelek! Nem, figyelek! Nekem be kell énekelni! LÁ-LÁ-LÁ!

Éva- Hallgass már el!

Béla- Nem lehet! Nekem énekelni kell! LÁ-LÁ-LÁ!

Éva- A legjobb részről lemaradsz!

Béla- Lemaradok! LÁ-LÁ-LÁ! Lemaradok, mert le akarok maradni! LÁ-LÁ-LÁ! Nem akarok semmiről se tudni! LÁ-LÁ-LÁ!

Éva- Hozzámegyek!

Béla- Menjél, csak ne tudjak róla! LÁ-LÁ-LÁ!

Éva- Nem érted? Összeházasodunk!

Béla- Nem értem! Összeházasodtok! LÁ-LÁ-LÁ! Összeházasodtok? De hiszen...

Éva- Igen, tudom. Nekem sincs igazából kedvem hozzá. Furcsa, de néhány napja még ez okozta volna a legnagyobb boldogságot, most meg semmi. Egészen elbizonytalanodtam. Vagyis nem. Tudom, hogy ezt szeretném, csak már nem szeretném annyira. Szóval nem érzem azt a nagy döbbenetet, vagy mi a fenét. Érted.

Béla- Nem. Nem értem. Azt még elfogadom, hogy visszaengeded. Ilyen van, bár nekem egy kicsit túl gyors ez az egész. De mért kell mindjárt hozzámenni? Ebben nincs semmi logika!

Éva- A szerelemben nincs semmi logika.

Béla- A szerelemben nincs. De ez már rég nem szerelem.

Éva- Nem szerelem?

Béla- Nem. Nem. Nem tudom. Nem tudok én már semmit.

Éva- Nem szerelem.

Béla- Ne haragudj! Nem akartalak megbántani.

Éva- Nem haragszom. Csak gondolkozom. Mindenesetre most lesz időm gondolkozni.

Béla- ?

Éva- Elutazott Párizsba. Kapott egy jó állásajánlatot, és el is fogadta. Úgy két hónap múlva mehetek utána.

Béla- Jól értem? Kiköltözöl?

Éva- Az asszonynak a férje mellett a helye!

Béla- Itt hagynál mindent?

Éva- Mi mindent? Amúgy meg nem tudom. Ezt kérdezd meg holnap! Egyébként is jobb lesz a témát elnapolni. Egy kicsit-nagyon összekavartál. Bár lehet, hogy nem is te, hanem én kavartam össze magamat, ahogy mindig mindent össze szoktam kavarni.

Béla- Na jó! Félre a szürke hétköznapi monoton egyhangúságával, és készüljünk rá a sikerre! Pa-pa-pa-pam!

Éva- Mi ez?

Béla- Törhetetlen fiók kulcs! Valami speciális alumínium ötvözet. Baromi drága volt, de vállaltak rá garanciát! És most hölgyeim és uraim, attrakció! Íme, a kulcs fordul a zárban, mint kés a vajban! Mondom, fordul a zárban! Mondom, fordul! Mi az ördögben akad ez el? Lehet, hogy az előző kulcsmaradványoktól nem tud elfordulni. Adj egy hajcsatot!

Éva- Azért érdemes volt kiadni annyi pénzt, hogy továbbra is hajcsattal nyissad.

Béla- Nem a kulcs a rossz, hanem a zár!

Éva- Akkor nem kulcsot, hanem zárat kellett volna vened.

Béla- Megtennéd, hogy egy kicsit másról beszélsz? Csak amíg megnyugszom, és feltöröm ezt a zárat.

Éva- Kérlek. Hallgathatok is.

Béla- Ne! Azt ne! Nem akarom hallgatni a sértett hallgatásodat. Feláll tőle a hátamon a szőr. Úgy tudsz hallgatni, hogy az felér egy gyilkossággal. Inkább beszélj valamiről, ami nem a te magánéleted, nem az enyém, és nem a zár.

Éva- ...

Béla- Most mért hallgatsz?

Éva- A felsoroltakon kívül nem jut eszembe semmi.

Béla- Kati?

Éva- Kösz jól van.

Béla- Szuper. A bátyádék?

Éva- Ők is.

Béla- Nahát! Az időjárás?

Éva- Ramaty.

Béla- Na, mit akarsz? Megy ez.

Éva- A zár?

Béla- A beszélgetés. Folytathatjuk?

Éva- El se kezdtük.

Béla- Jé, tényleg, pedig már azt hittem!

Éva- Telefon!

Béla- Hallom. Veszem. Igen. Itt van. Adom. Mi? Velem?

Éva- Ki az?

Béla- Nem. Nem hiszem, hogy ez így jó ötlet volna. Beszéld meg vele.

Éva- Tibi?

Béla- Jól van, nincs semmi baja. Odaadom. Ne hülyéskedj, ezt így nem lehet... Épp most mondta... Biztos, hogy nem akarsz vele beszélni? Kimegyek.

Éva- Igen. Nem. Nincs semmi. Valahogy éreztem. Túl szép lett volna így. Nem kell mondanod semmit. Talán nekem kellene, de most valahogy nem tudom, hogy mit is. Mindig itt rontom el. Nem tudom, hogy mikor mit kell mondani. Holnap már tudni fogom, de akkor már késő lesz. Nem. Ez nem nyafogás. Igen jól vagyok. Vigyázok. Szia.

Béla- Ölelés?

Éva- Ölelés! (megölelik egymást abból indul a szám)

5. Tangó Lemondó

Béla- Most mondj le róla, amíg lehet
Amíg a szégyened elrejtethed
Mert úgyis úgy lesz, hogy jön majd más
Neked sem ártana a változás

Éva- Hát mondj le róla, amíg lehet
Ne töltse szíved el a gyűlölet
És lásd be végre, megcsaltad őt
Napfényt ígértél, nem jégesőt

Együtt- Hiába imádkozol és fogadkozol
és hiába fenyegeted
Már nincs hatalmad felette
már nem hisz neked

Béla- Hát mondj le róla, ne várj csodát
Van itt út sokfelé, hát menj tovább

(tánc)

Éva- Ne vádolj senkit, felejtse el
Mutasd, hogy veszteni is tudsz, ha kell

Béla- Mert úgyis úgy lesz, hogy jön majd más
Neked sem ártana a változás

Együtt- Hiába imádkozol és fogadkozol
és hiába fenyegeted
Már nincs hatalmad felette
már nem hisz neked

Hát mondj le róla, ne várj csodát
Van itt út sokfelé, hát menj tovább

Ötödik jelenet

Béla- Pezsgő? Mit ünneplünk?

Éva- A pezsgőt! Ma van a huszadik születésnapja.

Béla- Biztos jó az még?

Éva- A cukor is tartósít, a szénsav is, mi baja lehet?

Béla- Ezen az alapon húsz éves kólát is ihatnál.

Éva- Az még nekem is durva lenne. Egészségedre!

Béla- Kösz. Szegényke. Ennyi ideig kibírta és most az a szülinapi
ajándéka, hogy elpusztítják... Mire iszunk? Ne válaszolj!

Éva- Nem is.

Béla- De tényleg. Lemaradtam valamiről?

Éva- Nem ez volna az első alkalom. De nem. Találtam a pincében.

Béla- És mit kerestél?

Éva- Kihajigáltam az exem lomjait.

Béla- Egészségedre.

Éva- Ugye.

Béla- Te nem is szoktál fellépés előtt.

Éva- Most szokok. Amúgy nagyon úgy néz ki, hogy ma nem is lesz fellépésünk.

Béla- Ne már!

Éva- De már. BL döntő! Neked illene tudnod!

Béla- Mért illene? Nem én vagyok futball örült, hanem az apósom!

Éva- Pont azért! A családi béke őre, a familiáris viszonyok élő patikamérlege, a nagy megfelelésművész nem hibázhat ekkorát!

Béla- Lehet, hogy tudat alatt direkt feledkeztem meg róla. Amúgy igazad van. Mikor beírtam a naptárba a mai napot még gondoltam is rá, hogy milyen szerencse. Nem kell otthon pesztrálnom apósom egyre hangosabb barátait folyamatos ingajaratban a nappali és a hűtőszekrény között.

Éva- Pincér melót is vállalasz?

Béla- Inkább, mint hogy önkiszolgáljanak! A múltkor is az egyik idióta megevett egy fél doboz szórtelenítő krémet pirítóssal. Hogy az mit keresett a hűtőben azt anyósomtól kérdezd. A másik meg felnyitott két karton sört, mert kereste a nyerő füleket!

Éva- És talált?

Béla- Hármat. De vagy tízet beletöltött a zöldségtartóba.

Éva- Minek?

Béla- Tudni akarta hány literes. A kedvencem viszont az volt, amikor a zacskók alján maradt kukoricákat akarták kipattogtatni. Összeöntöttek vagy öt ilyen maradék adagot egy műanyag szemeteszsákba és betolták a mikróba 30 percre. Te még olyan

büdöset nem éltél! A konyhaablakon dőlt ki a fekete füst, ezek meg bent a szobában észre se vettek semmit az egészből.

Éva- Ne húzd fel magad! Lazíts egy kicsit! Ne légy mindig ilyen karót nyelt! Néha Te is elengedhetnéd magad. Mikor csináltál utoljára valami bolondságot?

Béla- (megcsókolja) Most.

Éva- Most. Most? Most. Most akkor mi van?

Béla- Ez van.

Éva- De ez most mi?

Béla- Megmutassam még egyszer?

Éva- Azt akarom tudni, hogy ez most csak ilyen „ittam és felbátorodtam” dolog, vagy ez már a „végre ennek is eljött az ideje”?

Béla- Furcsa kategóriáid vannak.

Éva- Ezek nem kategóriák, csak szeretném tudni, hogy a fejfájáson túl holnap mire ébredek?

Béla- A szándékaimra kíváncsi kisasszony?

Éva- Nem. A szándékaid egyértelműek. Az érzelmeidről szeretnék többet tudni!

Béla- Az érzelmeimet nagyon is jól ismered.

Éva- Igen. Lehet. Nem tudom.

Béla- És Te?

Éva- Azt sem tudom. Semmit nem tudok és nem is akarok, csak szeretném végre elengedni magam és szállni, vagy mit tudom én! Csak úgy lenni és hagyni, hogy legyenek körülöttem a dolgok. Hogy minden történjen magától, de ne legyen a végén sírás!

Béla- Értem. Azt hiszem jobb, ha megyek.

Éva- Nem. Nem akarom, hogy elmenj. Azt akarom, hogy velem maradj örökre.

Béla- Nem hiszem, hogy ez az az este, amikor felelősségteljesen ilyesmit ígérhetek. Igazából nem hiszem, hogy bármit is ígérhetek.

Éva- Tudom. Nem is kértem. Csak magamról beszéltem. Nem akarlak megijeszteni.

Béla- Nem vagyok ijedős. Vagy annak látszom?

Éva- (csók) Nem. Ijedős az nem vagy. (csók) Jézusom! Mi lesz ebből?

Béla- Botrány.

Éva- Az biztos. A családotod simán le fog kurvázni.

Béla- Hol van az már!

Éva- Ne már! Eddig semmi okuk nem volt rá!

Béla- És mikor volt nekik bármilyen okra szükségük?

Éva- Szeretsz?

Béla- Mindig is szerettelek.

Éva- Tudom. Csak gyáva voltál.

Béla- Nem álltam készen...

Éva- Mindig is szerettelek. Nem félsz?

Béla- A frász tör ki!

Éva- És ez még csak a kezdet!

Béla- Szerintem ez már a vég!

Éva- Azt viszont előre meg kell ígéred, hogy normálisan fogunk szakítani!

Béla- Mi van? Nem szaladtál egy kicsit előre? Olyat már hallottam, hogy egy pár még az első szex előtt összeházasodott, de hogy mindjárt a válást is előkészítették volna, az még nekem is túl bizarr.

Éva- Ígérd meg!

Béla- Mért, szerinted tudok én másképp is szakítani?

Éva- Nem. Igazad van. Te sehogyan se tudsz. Volt már nő, akit Te hagytál el, vagy mindig megkíméltek ettől a procedúrától?

Béla- Volt. Egyszer. Illetve másfélszer. Az egyik barátnőm kerek-perec a szemembe vágta, hogy őt nem lehet elhagyni, ezért ő hagy el engem! Így aztán még három hétig együtt kellett maradnunk. Mondjuk pont az ilyen dolgai miatt akartam vele szakítani... A másik, az szörnyű volt. Valahogy túrta... eltúrta az egészet... nem ellenkezett, nem tiltakozott, nem sírt és nem könnyögött. Csak nézett és belehalt az egészbe. Komolyan jobb lett volna, ha őrjöng, vagy mit tudom én, de ez a néma szívszakadás... gyilkos egy dolog volt. Már majdnem meggondoltam magam...

Éva- Ne, már!

Béla- Isten az atyám!

Éva- De aztán mégsem...

Béla- Hát persze, hogy nem. Mert vitt előre a lendület az új kalandok felé!

Éva- Értem. Szóval nekem kell majd szakítanom.

Béla- Nem látok más megoldást.

Éva- Rendben. Ígérem, hogy kíméletes leszek. Megmutatom, hogy lehet az ilyesmit intelligensen csinálni!

6. Haggyá má' békibe

Éva- mondd mé'\ nem hagysz má'\ békibe
minek tolakszó'\ még ide
a hócipóm már úgy tele
nekem má'\ nem kell senki se

ne hintsed itt a rossz dumát

engem te nem versz többet át
há' mé' nem húzol elfele
és mé' nem hagysz má' békibe

Béla- nem érdekel hogy mit papolsz
neked már jobb ha szót se szó'sz
belőled több volt mint elég
hogy nem szakadt még rád az ég

ne esküdözz hogy jót akarsz
nem kóser az amit kavarsz
há' mé' nem húzol e'fele
és mé' nem hagysz má' békibe

Éva- felejts el engem kiscsibém
amíg szolidan kérem én
ne próbá'kozz má' semmivel
szolidan tűnj a francba el

Béla- figyelj már szá'szor megmon'tam neked
unom nagyon a képedet
keresd meg inkább anyukád
és vele szórakozz tovább

Éva- te itt má' ne játszd meg magad

szívógyá fő' és nincs harag
maradjunk inkább ennyibe
és haggy má' engem békibe

(tánc)

Éva- felejts el engem kiscsibém
amíg szolidan kérem én
ne próbá'kozz má' semmivel
szolidan tűnj a francba el

Béla- figyelj há' mé' nem hagysz má' békibe
minek tolakszó' még ide
belőled több vót mint elég
hogy nem szakadt még rád az ég

Együtt- nekünk itt ne játszd meg magad
mindenki tuggya mán ki vagy
hát mé' nem húzol elfele
és mé' nem hagysz már békibe
mé' nem hagysz már békibe
há mé' nem hagysz má' békibe
te hüje

Második rész

Hatodik jelenet

Béla- Mi van?

Éva- Semmi.

Béla- Valami csak van.

Éva- Nincs semmi.

Béla- Haragszol?

Éva- Nem.

Béla- Mért haragszol?

Éva- Nem haragszom.

Béla- Akkor mi bajod van?

Éva- Nincs semmi bajom.

Béla- Valami bajod csak van, ha egyszer itt ülsz, és nem vagy hajlandó normálisan kommunikálni velem?

Éva ?

Béla- Na, jó. Akkor hallgassunk. Remélem elégedett vagy magaddal.

Éva- Ezt most mire mondtad?

Béla- Semmi, csak úgy mondtam.

Éva- Mért kéne elégedett legyek?

Béla- Semmi. Nem fontos.

Éva- Nem mondtad volna, ha nem lenne fontos.

Béla- Na, mi van? Mégis beszélgetünk?

Éva- Nem, csak tudni akarom, hogy mire céloztál azzal, hogy elégedett lehetek?

Béla- Elégedett lehetsz, mert most már én is hallgatók. Illetve hallgattam volna. De nem hagytad, mert tulajdonképpen Te sem akartál hallgatni, csak azt akartad, hogy érezzem, valamiért neheztelsz rám, azért hallgatsz. Pedig legszívesebben mondtál volna valamit, de nem mondtál, mert úgy gondoltad, hogy nekem, azt, amit

mondanál, a nélkül is tudnom kellene, hogy Te mondanád. Csak hogy én úgy tettem, mintha nem tudnám, hogy mégis neked kelljen elmondanod, de Te még így sem mondtad. Erre én úgy döntöttem, hogy akkor én is hallgatok. Te azonban nem szeretnéd, ha én hallgatnék. Te azt szeretnéd, ha én bocsánatot kérnék, és magyarázkodnék, hogy Te kiélhesd uralkodási vágyad, és megbocsáthass. Én viszont, nem gondolom, hogy nekem bocsánatot kellene kérnem, és végképp nem gondolom, hogy Neked uralkodni kellene fölöttem, ezért nem fogok bocsánatot kérni, különösen akkor nem, ha nem is vagy hajlandó beszélni arról, amiről egyébként azt gondolom, hogy beszélnünk kellene. Ha tehát meg akarsz bocsátani, akkor bocsáss meg anélkül, hogy én kérném. Ha pedig nem akarsz, akkor ne bocsáss meg akkor se, ha kérem.

Éva- Jól értem, hogy Te most úgy kértél bocsánatot, hogy nem kértél bocsánatot?

Béla- És mért kértem volna bocsánatot? Azért mert Te azt hitted, hogy éjjel felmegyek hozzád, és én nem mentem? Ha ígértem volna, hogy megyek, akkor most bocsánatot kérnék. De én nem ígértem.

Éva- Te semmit nem ígértél.

Béla- Persze mondhatod, hogy egy hete minden nap nálad alszom, és ezért ígéret nélkül is... Hogy érted azt, hogy semmit nem ígértem?

Éva- Igazad van, te soha semmit nem ígérsz.

Béla- Ez számon kérés? Mit kellene ígérenem? Azt hiszem a mi kapcsolatunk már az elején kizárt minden ígéretet. Vagy nem?

Éva- Milyen könnyű nektek, férfiaknak! Mindent a szavakhoz kötni, és már túl is vagyunk a felelősség nyűgén. „Én nem mondtam, nem ígértem semmit!” Ez most üzlet, vagy kapcsolat?

Béla- Ti csináltok üzletet mindenből! A nő adja a testét, a férfi a pénzét, szabadságát, függetlenségét. Az esküvővel még a szerződés is meg van.

Éva- Te most lekurváztál?

- Béla- Dehogy is! Eszem ágában sincs! Mit kell állandóan túlérzékenykedni a dolgokat?
- Éva- Én nem érzékenykedem túl a dolgokat. Én csak érzékeny vagyok. Sőt! Leginkább, csak érzelmes. És szeretnék, furcsamód, az érzelmeimért cserébe, egy kis érzelmet kapni. Lehet, hogy ez neked túl üzleties felfogás. Nekem természetes. Én egy kis figyelmet, megértést, toleranciát kérek, és nem azért, mert cserébe ugyanezt adom, hanem azért, mert úgy gondolom, hogy mindez a szeretettel együtt jár. Igazad van. Ez nem üzlet. Így aztán én akkor is szeretlek, ha Te minderre képtelen vagy. De akkor legalább ne kérd számon tőlem, ha rossz kedvem van.
- Béla- Huszonkettes csapdája.
- Éva- Mi?
- Béla- Ha én nem vagyok elég toleráns, megértő, figyelmes, kedves, stb., akkor neked rossz kedved van. Ha neked rossz kedved van, akkor nekem büntudatom lesz. Ha büntudatom lesz, megpróbálok megfelelni neked. Ha megpróbálok megfelelni neked, ugyan szarul érzem magam, de te legalább jól vagy. Vagyis: Valamit valamiért!
- Éva- Talán nem véletlen, hogy egy férfi írta: "Semmiért egészen"?
- Béla- Ezt hívják női sovinizmusnak?
- Éva- Mindenre van válaszod?
- Béla- Ha egyszer igazam van!
- Éva- Ha csak egyszer lenne igazad! De neked mindig igazad van! Neked mindig igazad kell legyen, különben felborul a világ rendje! Megállnak az égen a csillagok, és felfelé kezdenek esni a tárgyak! Nem veszed észre, hogy itt nem matematikai igazságokról van szó?! Nem miattunk válik egy kapcsolat üzletté, hanem miattatok, akik ezt az egészet kitaláltátok! Én már nem is vágyom nagy, földrengető érzelmekre, csak egy kis őszinte melegségre, de azt is mindig elveszitek a fene nagy gögötökkel, és elveitekkel! Mert nektek muszáj függetlennek, szabadnak és iszonyatosan férfiasnak mutatkozni! De csak azért, hogy elhiggyétek magatokról, hogy azok is vagytok! Hogy mi mit hiszünk, gondolunk, vagy érzünk, az

mindegy. De ha meg akarunk maradni mellettetek, kénytelenek vagyunk majmolni titeket mindaddig, amíg éppen ezt nem vágjátok a fejünkhöz.

7. Engedd, hogy szabad legyek

Béla- Ha szeretnéd, hogy szeresselek,
 S a titkaim bevalljam neked,
 Akkor engedd, hogy szabad legyek!

Éva- Ha társad vagyok, s nem a birtokod,
 És nem mindegy, hogy mit akarok,
 Akkor engedd, hogy szabad legyek!

Együtt- Mert szeretni csak úgy lehet,
 És remélem, elhiszed,
 Ha kikényszeríted a vallomást,
 Abban nem lesz köszönet.

 Mert szeretni csak úgy lehet,
 Ha szabadon szerethetek,
 És hidd el, neked is jobb lesz úgy,
 Hát engedd, engedd, engedd, hogy szabad legyek!

Éva- Ha azt akarod, hogy higgyek neked,
És tiszta szívvel becsüljelek,
Akkor engedd, hogy szabad legyek!

Béla- Ha kíváncsi vagy, hogy milyen vagyok,
És nem félsz tőle, ha megtudod,
Akkor engedd, hogy szabad legyek!

Együtt- Mert szeretni csak úgy lehet,
És remélem, elhiszed,
Ha kikényszeríted a vallomást,
Abban nem lesz köszönet.

Mert szeretni csak úgy lehet,
Ha szabadon szerethetek,
És hidd el, neked is jobb lesz úgy,
Hát engedd, engedd, engedd, hogy szabad legyek!

Hetedik jelenet

Béla- Az elmúlt tíz évben sem tudtam, mikor van a születésnapod, mért
kellett volna megtudnom, az elmúlt két hétben?

Éva- Csakhogy az elmúlt tíz évben nem is éltünk együtt, csupán az
elmúlt két hétben!

- Béla- Már megint ezzel jössz! Mért kell valaki egy csapásra megváltozzon, csupán azért, mert rendszeresen egy ellenkező nemű egyeddel ébred egy ágyban?
- Éva- Tehát én számodra csupán egy ellenkező nemű egyed vagyok?
- Béla- Nem ezt mondtam, csak szerettem volna általánosan fogalmazni.
- Éva- Lehet, hogy te általános vagy, de én egyedi vagyok! És elvárom, hogy tudjad, mikor van a születésnapom!
- Béla- Én meg elvárom, hogy ha elvárod, akkor időben informálj, hogy legyen mit elvárnod.
- Éva- Nagyon vicces!
- Béla- Honnan kellett volna tudnom? Kérdeztem volna meg a bátyádat?
- Éva- Például.
- Béla- Megőrülök! Tehát szerinted egy párkapcsolat kezdetén az első és legfontosabb feladat, hogy megtudjuk leendő párunk születésnapját, és lehetőleg azonnal ünnepeljük is meg. Aztán vásároljunk egy könnyű hordozható márványobeliszket, amibe belevésetve a nevezetes dátumot minden reggel meggyőződhetünk, hogy még semmiről sem késtünk le!
- Éva- Ha nem tudod, mikor születtem, azt sem tudod, hogy milyen jegyben! Hogy akarsz így megismerni?
- Béla- Állj! Állj! Állj! Úgy érzem, kezd a beszélgetés bizarrul ezoterikus lenni, és azt hiszem erre a fordulatra nem voltam felkészülve. Jól értem, hogy már nem érzelmekről, hanem bolygók és csillagok együttállásáról beszélgetünk?
- Éva- Oroszlán létedre, aki egy skorpió aszcendenssel van terhelve, hogy mersz kapcsolatot kezdeni valakivel, ha még azt sem tudod, milyen jegyben született?
- Béla- Elképesztő, milyen hülyeségeket vagyok képes álmodni! Hé, ébresztő! Ébresztő! Au! Nem álmodom. Legutóbb, ugyanezen a helyen súlyos vitába bocsátkoztunk a kapcsolatok elüzletiesedése

kapcsán. Most viszont a csillagoknak ugyanazon kapcsolatokra való hatásáról beszélsz, ha nem csalódom.

Éva- Nem csalódsz.

Béla- Nem érzel itt valami kis ellentmondást?

Éva- Jó. Látom megint olyan területre tévedtünk, ahol nem várhatok tőled megértést. Akkor hagyjuk. Beszéljünk másról. Holnap jönnek a bátyámék, szeretném, ha a hétvégére hazaköltöznél.

Béla- Most mi van, büntetésben vagyok?

Éva- Nem, csak nem szeretném, ha kényelmetlen találkozásra kerülne sor.

Béla- Milyen kényelmetlen találkozásról beszélsz? Tudják, hogy együtt vagyunk, nem? Vagy, nem?

Éva- Csak nem gondolod, hogy ezzel állok elő nekik, hogy: képzeljétek, tíz év után összefeküdtem a legjobb barátommal!

Béla- Szégyellsz?

Éva- Nem arról van szó. Értsd meg, nekem ez valahogy nem normális.

Béla- Csinálni normális, beszélni róla nem normális.

Éva- Igen. Úgy valahogy.

Béla- Értem. Ez esetben kössünk üzletet! Én elköltözöm a hétvégére, de akkor Te is.

Éva- Micsoda? Hova költöznék?

Béla- Szállodába! Afféle romantikus, titkos szerelmespárként, megbújunk egy panzióban, vagy szállodában, két napra.

Éva- De hát én szeretnék velük lenni!

Béla- Napközben velük lehetsz, ameddig csak akarsz. Este BÁR, aztán megyünk szobára!

Éva- De hát ez tiszta hülyeség!

Béla- Nem nagyobb, mint titokban tartani.

Éva- És mi lesz, ha felismer minket valaki?
Béla- Megindul a szóbeszéd! Ennyi rizikót vállalnunk kell!
Éva- Rendben! De a számlát közösen fizetjük.
Béla- Az velem még nem fordult elő, és túl öreg vagyok hozzá, hogy most kezdjek valami újba. A számla természetesen az enyém. Te fizetheted a pezsgőt!
Éva- Este közös habfürdő, reggel szauna?
Béla- Svédasztalos reggeli, müzli, narancslé?
Éva- Frászt! Ágyba reggeli, ham and eggs, pezsgő, szeretkezés.
Béla- Áll az alku!
Éva- Lehet, hogy ezen túl gyakrabban hívom meg a tesómékat?

8. A kiskacsa

Éva- Ha kérdezed a kiskacsát, hogy jó-e a levegő
Hogy szárnyalásra alkalmas-e a változó idő
A kiskacsa mindig azt mondja, hogy háp, háp, háp
Ki tudja, hogy a kiskacsák miért ilyen buták

A kiskacsákról mi azt tanultuk, hogy nagyon jó fejek
Nem titkolják senki előtt a véleményüket
A kiskacsa mindig megmondja, hogy háp, háp, háp
Ki tudja, hogy a kiskacsák miért ilyen buták

A kiskacsát a rádióban szívesen kérdezik

Hogy erről-arról meg amarról miként vélekedik
A kiskacsa mindig azt mondja, hogy háp, háp, háp
Ki tudja, hogy a kiskacsák miért ilyen buták

A kiskacsa a tévében is nagyon népszerű
Hisz amit mond, az érthető és roppant egyszerű
A kiskacsa ugyanis azt mondja, hogy háp, háp, háp
Ki tudja, hogy a kiskacsák miért ilyen buták

Háp, háp, háp, ilyen a kacsavilág
Háp, háp, háp, ilyenek a kiskacsák

A kiskacsa a vitákban is mindig szót emel
Nem ítél meggondolatlan, mindent mérlegel
S a kiskacsa végül azt mondja, hogy háp, háp, háp
háp lehet, hogy a kiskacsák nem is olyan buták

A kiskacsa a tó vizében egyre nagyobb lesz
A tekintélye is növekszik és végül nagykacsa lesz
A nagykacsák is csak azt mondják, hogy háp, háp, háp
De tudjuk, hogy a nagykacsát végül levágják-

Nyolcadik jelenet

Béla- Jó estét kihányok!

Éva- Magába is aranyoskám! Hol jár erre mifelénk, ahol még a madár is visszakézzől pofozgatja az ipari szalonnát?

Béla- Hát én csak instálom, szerződést hoztam a művésznőnek.

Éva- Osz, mifene féle szerződést, ha nem vagyok Windischgratz?

Béla- Hát csak ilyen féléveskét. Hamburgocskát. Ilyen lokálban éneklőset, sok jó kemény európai valutáért.

Éva- Osz, kitül bodorodott, hömbölyödött, tuszmákolódott ide közibénk ez a kis szerződésecske?

Béla- Hát én már csak úgy hiszem, hogy a nagy és hírneves imperszáriótól. Herr Philips-től.

Éva- Braun.

Béla- Tessék?

Éva- Braun. Herr Braun. Vagy ha úgy jobban tetszik: Hans Braun.

Béla- Akkor minek kérded, ha úgy is tudod?

Éva- Felvirradt tehát az én napom is!

Béla- Nem hiába töltöttél el vele egy egész éjszakát!

Éva- Idióta!

Béla- Az igaz, de úgy látszik hálás.

Éva- Te vagy az idióta! Hiszen egész éjjel velünk voltál!

Béla- Hát, éppen ez az!

Éva- Jézusom! Te féltékeny vagy!

Béla- Ugyan már!

Éva- De igen! Féltékeny vagy!

Béla- Kire? Erre a hülye kis mű jágerra, aki német létére hidrogénezi a haját? Rádásul a fiúkat szereti. Remélem, nem akarsz összehozni vele.

Éva- Nem! Te a szerződésekre vagy féltékeny. Arra, hogy engem hívtak, és téged nem!

Béla- Micsoda?

Éva- Nem tudod elviselni, hogy nekem végre bejött!

Béla- Te tiszta hülye vagy!

Éva- Fáj, hogy nélküled is viszem valamire! Ezt hívják féltékenységnek!

Béla- Össze-vissza beszélsz.

Éva- Dehogyan is! Igazam van, és ezt Te is tudod.

Béla- Nincs igazad, és ezt neked kell a legjobban tudnod! Soha nem gondoltam, hogy nélkülem nem viszed semmire, és mindig is azt akartam, hogy állj a saját lábadra! Én szóltam neked az összes meghallgatásról. Én hurcoltalak át a fél országon, hogy hátha megtetszel valakinek. Én ajánlottalak be mindenhova! Nem tehetek róla, hogy eddig nem sikerült semmi!

Éva- Csak hogy eddig nem is jártunk együtt!

Béla- Mi köze ennek az egészhez?

Éva- Nagyon is sok köze van! Mert, hogy igenis féltékeny vagy! Görcsösen kapaszkodsz, és rettegsz, hogy elmegyek! Mert azt hiszed, hogy képes lennék itt hagyni téged.

Béla- Mi van?

Éva- Én nem megyek nélküled sehova.

Béla- Mi az, hogy nem mész?

Éva- Soha nem tudnék neked fájdalmat okozni. Nem megyek, és kész.

Béla- Ne bolondulj meg, ott a szerződésed. Mindig is erre vártál, most ne szalaszd el a lehetőséget. Szépen aláírod, és elmész.

Éva- Nem megyek sehova. Lehet, hogy mindig is erre vártam, de nekem fontosabb vagy egy nyavalyás turnénál. Ha jött ez, majd jön másik is. Ha pedig nem, hát nem. De nem hagylak így itthon.

Béla- Meg kell bolondulni! Figyelj baba! Az embernek mindig saját maga kell a legfontosabb legyen! Csak akkor tudsz másokhoz viszonyulni, ha magaddal békében vagy. Előbb magadat kell megcsinálnod...

Éva- Elég a süketelésből. Nem megyek és kész. Egy hülye szerződés nem fog közénk állni!

Béla- Értsd már meg, hogy nem a szerződésről van szó!

Éva- Dehogynem! Ezt mondanád akkor is, ha Te is kaptál volna?

Béla- Ezt is mondom.

Éva- Mi?

Béla- Tessék.

Éva- Mi ez?

Béla- Ugyanaz a szerződés, mint a tied.

Éva- Mért nem mondtad?

Béla- Én nem megyek. Nem mehetek.

Éva- Mért?

Béla- Nem mehetek.

Éva- Hogy hogy nem jöhetsz? Olyanok lennének, mint kettő isten! És ott aztán igazán nem állhatna közénk senki: Csak mi ketten, és este a bár.

Béla- Nem lehet.

Éva- Megörültél? Mi bajod? ... Edit?

Béla- Értsd meg, egy fél év múlva meg se ismerne a fiam! Nekem itt kötelezettségeim, felelősségem... nekem itt... nekem itt dolgom van. Én most nem...

Éva- Szereted. Még mindig őt szereted.

Béla- Én soha egy szóval se mondtam...

Éva- És nem is ígértél semmit. Tudom. És én nem is vártam semmit. Nem neheztelek rád, nehogy azt hidd. Te mindent megpróbáltál. Azt hiszem így is megérte.

Béla- Megérte?

Éva- Ne sérts meg, hogy azt feltételezed rólam, hogy akár egy percig is komolyan gondoltam, hogy belőlünk hosszútávon is lehet valami! Az első pillanattól fogva tudtam, hogy egyszer eljön ez a pillanat.

Béla- És még is...?

Éva- Még is. És nem bántam meg. Semmit nem bántam meg.

Béla- Én sem.

Éva- Azt hiszem mi soha nem is voltunk többek egymásnak, mint barátok. De ennél nem is kell több. Ez viszont igen. Nem akarlak elveszíteni!

Béla- Én sem.

Éva- Merem remélni.

Béla- Akkor utazol?

Éva- Nem. Nem hiszem.

Béla- Mi az, hogy nem hiszed....

Éva- Sssss. Ne kezd megint! Most, hogy végre megtaláltam a legjobb barátomat, csak nem fogom elhagyni?

Béla- Ne hülyéskedj, ez nem vicc...

Éva- Rettenetesen félek, hogy mire visszajönnék, valaki más ülne itt a helyemen. Azt nem tudnám elviselni.

Béla- Bolond vagy.

Éva- Tudom. Ez a legkedvesebb tulajdonságom. És jó, ha tudod: nálam mindig van neked egy párna.

Béla- Persze, csak szigorúan baráti alapon!

Éva- Szigorúan!

Béla- Ha bármikor szükséged van rám, megtalálász!
Éva- Szigorúan baráti alapon?
Béla- Szigorúan!
Éva- (ölelésre tárja a karjait)
Béla- De még nem most...

9. Egy hétig tart

Béla- Vasárnap ismertem meg őt
vasárnap este hét után
És úgy esett, hogy hétfő reggel
tőlem ment munkába a lány
És este kis szatyorban hozta
a fogkefét, s a tiszta bugyit
És kedden, még mielőtt elment
az ágyba kaptam reggelit
És kedden este moziba mentünk
a film egy szerelemről szólt
S a lány a vállaimon sírt
mert olyan szomorú vége volt
És szerdán majdnem elaludtunk
egy gyönyörű éjszaka után
S egész nap az járt a fejemben
de szép kismama lesz a lány

S csütörtökön csak beszélgettünk
és elmesélte az életét
Azt is, hogy volt egy nagy szerelme
s azt is, hogy nem feledte még
És pénteken egy társaságban
ahová én vittem el őt
Megsértődött egy szó miatt
s talált egy régi ismerőst
És péntek éjjel nem aludtunk
csak veszekedtünk hajnalig
S mikor végül átöleltem
nem éreztem, hogy megszorít
És szombaton nem találkoztunk
azt mondta, fontos dolga van
Hát így történt, hogy szombat este
egy kissé leittam magam
Vasárnap délig ágyban voltam
fájt a fejem és mindenem
Hát írtam egy dal ezzel a címmel:
egy hétig tart egy szerelem

Kilencedik jelenet

Éva- Van egy jó és egy még jobb hírem, melyikkel kezdjem?

Béla- A jóval, hogy aztán bírjam a megrázkódtatást.

Éva- O.K. Nem tőled van.

Béla- Micsoda?

Éva- A gyerek.

Béla- Milyen gyerek.

Éva- Ez a még jobb hír. Terhes vagyok.

Béla- Hoppá! Ha megengeded, most leülök.

Éva- Azért álltál fel, hogy leülhess?

Béla- Nem. Azért ültem le, hogy felállhassak. De most leülök. És az az érzésem, hogy egy darabig nem is állok fel.

(egyszerre) Jól vagy?

Béla- Én jól, de nem is én vagyok terhes!

Éva- Pedig úgy nézel ki. Nagyon sápadt vagy. Nincs hányingered?

Béla- Szó se róla... Nincs! Nincs! Nincs! Na jó, egy kicsit.

Éva- És most mi lesz?

Béla- Ezt te kérded tőlem?

Éva- Ha Te nem kérdezed meg, valakinek meg kell kérdezni!

Béla- Rendben. Most mi lesz?

Éva- Mi lenne? Megtartom. Lehet, hogy épp erre van szükségem. És az igazat megvallva, már rég nem vagyok tizenennyolc.

Béla- És az apja?

Éva- Mi van vele?

Béla- Én is ezt kérdelem.

Éva- Tibi.

Béla- De hogyan és mikor?

Éva- A hogyanra hadd ne kelljen válaszolnom. Egyébként meg az elutazása előtti éjszakán. Ezt hagyta emlékül.

Béla- Ebben egészen biztos vagy?

Éva- Ne félj! Tényleg nem a tied.

Béla- Egyáltalán nem félek. Sőt, az igazat megvallva, kicsit csalódott is vagyok. Meg talán féltékeny is. És egyáltalán! Micsoda hülyeség ez? Tudom, hogy csak két hétig voltunk együtt, mégis valahogy hihetetlennek tűnik, hogy Te még előtte... Szóval nem is tudom. Ő tudja már?

Éva- Nem is fogja. Legalábbis tőlem nem.

Béla- Tőlem sem! Illetve... Mégis csak az apja!

Éva- De nem szeretne az lenni. Jobb, ha nem tud róla. Mindannyiunknak.

Béla- Értelek.

Éva- Remélem is.

Béla- Hát jó. Majd csak felneveljük valahogy. Gyerekruhára mindenesetre ne költs. Tele van otthon a szekrény. A pelenkázó is megvan valahol, meg a kiságy is. Összeülünk és összeírjuk, hogy mi kell, és mi van.

Éva- Gondolod, hogy a feleséged is olyan készséges lesz, mint Te?

Béla- Talán nehéz elhinni, de neki semmi baja veled.

Éva- Na de még is! Nem csinálhat úgy, mintha nem tudna róla hogy mi két hétig...Te nem mondtad meg neki?

Béla- Valahogy nem került szóba...

Éva- Jézusom!

Béla- Nem titkoltam, vagy akartam lehazudni, de valahogy azt hitte, hogy csak duzzogok valahol, barátoknál, szállodákban, itt-ott... és hát végül is igaza is volt... és mivel más se nagyon tudott róla... most minek kellett volna elmondanom? Vagy el kellett volna? Most

haragszol? Hazamegyek és elmondom! Nem szégyelltelek, vagy ilyesmi! Sőt! Büszke vagyok rá, hogy....

Éva- CŠSSSSSSSS! Hallgass! Hallgass egy kicsit! Nincs semmi baj! Így a legjobb. De tényleg.

Béla- Nem haragszol?

Éva- Nem. Egyáltalán nem. Nem is tudod, mekkora kő esett le a szívemről!

Béla- Komolyan?

Éva- Komolyan. Na, most mi van? El ne bőgd itt magad nekem! Jól van, jól van már! Na, gyere ide! Minden jó lesz, meglátod.

Béla- Biztos?

Éva- Egészen biztos!

Béla- Nem viselném el, ha elveszítenélek.

Éva- Én sem. És nem is fogsz. Megértetted? Nincs már nekünk arra időnk, hogy két kézzel szórjuk azt a kis jót, amit még megad az élet. Vigyáznunk kell egymásra, mert más már úgy sem fog vigyázni. És még dolgunk van itt! Nagyon sok dolgunk. És amíg itt vagyunk egymásnak, és itt van nekünk a BÁR, addig nem érhet baj minket. És egy BÁR mindig akad. Ámbár. Habár.

Béla- Bárcsak...

Éva- (az ujját a szájára teszi) Ölelés?

Béla- Ölelés.

10. Csak egy nap az élet

Béla- Csak egy nap az élet,
S ez már a délután.

Kúsznak az árnyak
Az otthonom falán.
Még fényes az égbolt,
Vakító még a Nap.
De látod, a pályán már lefelé halad.
S eljön az este,
És álmodunk is majd talán.
De hogy mily álmok jönnek -
Ki tudja ezt még délután?
Csak egy nap az élet,
S lassan lealkonyul.
A játéknak vége,
S a függöny lehull.

11. Mama kérlek

Éva- Mama,kérlek ,meséld el nekem
hogy milyen volt ,az élet nélkülem
Gondoltál rám,mikor azt tervezted el
hogy mi lesz majd,ha nagy leszel

Mama,kérlek,meséld el nekem
hogy hogyan kezdődött az életem
Véletlen volt ,vagy számítottál rám
azon az édes éjszakán

Hisz,jól tudod,nem kértelek
nem kértem tőled az életet
S még mielőtt majd meghalok
még tudnom kell,miért vagyok

Mama,kérlek,meséld el nekem
hogymilyen volt az első szerelem
Érezted azt,amikor téged elhagyott
milyen jó,hogy én még nem vagyok

Mama,kérlek,azt mondd meg nekem
akartad-e azt,hogy így legyen
Én azt hiszem,hogy véletlen csupán
hogyéppen ő az én apám

Hisz ,jól tudod,nem kértelek
nem kértem tőled az életet
S még mielőtt majd egyszer meghalok
még tudnom kell,miért vagyok

Mama,látod,zavarban vagyok
most egész másra gondolok
Hiszen itt vannak már az újból érkezők
a nagymamát is kikérdezők

Hát mama,kérlek,gondold meg jól
hogy mit mesélsz majd a régi dolgokról
Hisz,jönnek ők,és újra kérdezik
mit mondunk el majd ő nekik
mit mondhatunk,ha kérdezik
mit mondhatnánk

12. Nem történt semmi sem! (Finálé)

Béla- Mikor a földön járni kezdtem, s buzgón kerestem a helyem,
Gyakran kerültem padlóra, és bevertem a fejem.
Szóval azt is mondhatnám, hogy nem ment minden simán,
De mindig megvigasztalt engem az édes jó anyám.

Éva- Nem történt semmi, ne sírj hát, édesem,
Felejsük gyorsan el, nem történt semmi sem!

Béla- A lány, akit szerettem, bár lehet, hogy ostobán,
Így vigasztalt engem egy őszi délután.

Éva- Tudod, én színésznő vagyok, s csak játszottam veled,
Jó voltál a nyáron, de most már jobb lesz nélküled.

Béla- Nem történt semmi sem, váljunk el csendesen,
Felejsük gyorsan el, nem történt semmi sem!

Éva- Egy atyai jó barátom szelíden oktatott,
Mi bennem nyolc napon túl is mély nyomot hagyott.
S mivel használható ember belőlem faragni nem tudott,
A vizsgák után vigaszként csak annyit mondhatott:

Együtt- Nem történt semmi sem, tévedtünk, azt hiszem,
Felejtsük gyorsan el, nem történt semmi sem!

Béla- És azzal vigasztaltak, mikor a türelmem elfogyott,
Hogy nem tarthat már sokáig ez a szűkös állapot,

Éva- De bocsássátok meg nekem, hogy rezignált vagyok,
Hiszen a szám és sajnos a szívem is már félig elkopott.

Együtt- De nem történt semmi sem, nem történt semmi sem,
Felejtsük gyorsan el, nem történt semmi sem!
Nem történt semmi sem, én mégis azt hiszem,
Nehéz lesz felejteni, hogy nem történt semmi sem.

vége (?)